

Når skattevæsenet skriver til skattesubjekterne om forhøjelser af skatteindkomsten, plejer man at anføre, at svar skal være meddelt i løbet af nogle få dage eller uger.

Man kunne – hvis det var nødvendigt – selvfølgelig opstille endnu kortere frister for det arbejde, som skattevæsenet skal udføre. Deres folk er jo specialister, heldagsbeskæftigede og professionelle på skatteområdet.

Imidlertid er det for en hensigtsmæssig måde at tilrettelægge ligningsarbejdet på ikke nødvendigt at være så skrap over for eksperterne, som de er over for menigmand.

Man kan vente helt frem til begyndelsen af november måned med at forlange, at eksperterne skal være færdige med de selvangivelser, som de har modtaget 5-10 måneder forinden.

Fra 8. november er der ca. tre måneder til, at det næste års selvangivelser begynder at strømme ind. Disse tre måneder kan anvendes til afholdelse af ferier for skatteembedsmændene, færdiggørelse af de sager, som er rejst før 8. november for det foregående indkomstår og forberedelse af ligningsarbejdet for det nye år.

Dette sidste må så ske på en sådan måde, at nogle skatteydere eller skatteydergrupper ikke år efter år begynder ved at blive sat nederst i rækken, så deres selvangivelser er dårligere gennemgået end andre i perioden før 8. november.

Kernen er, at skattepersonalet under alle omstændigheder skal klare eet indkomstår på eet års arbejde. I stedet for inden for det enkelte år at beskæftige sig med mange indkomstår er det langt mere befolkningsvenligt til stadighed kun at beskæftige sig med det sidst indkomne hold selvangivelser.

#### *Om »40.000 kr.«*

Hovedbetragtningerne bag det stillede lovforslag og hensynet til enkelhed i lovgivningen ville føre til, at tidsfristen 8. november var absolut.

Mange af betragtningerne taber imidlertid i vægt, hvis den enkelte sag drejer sig om et noget større skattebeløb.

Fremskridtspartiet mener derfor, at der i sådanne tilfælde skal kunne ske en afvigelse fra 8. november-grænsen.

Det er vigtigt at få en helt skarp og klar grænse. Langt vigtigere end at man herved udsætter sig for ironiseringer vedrørende den, der ligger lige under grænsen i forhold til den, der ligger lige over grænsen. Sådanne angreb har socialdemokrater tidligere svælet i, men ret beset er de blot afkom

af den lille misundelse i tarveligste og tomme Christiansborgtone.

Derimod kan det selvsagt diskuteres, hvor grænsebeløbet skal sættes. Da fremskridtspartiet første gang stillede sit forslag – det var i eftersommeren 1973 – fandt vi frem til en grænse på 40.000 kr.

Det blev dengang indvendt, at dette var et alt for højt beløb. Da folketingsflertallets pengeforringelsespolitik har bevirket, at 40.000 kr. i 1979 er et væsentligt mindre beløb, end 40.000 kr. var for 5-6 år siden, har partiet taget vidtgående hensyn til den rejste kritik.

De 40.000 kr. er imidlertid ikke noget helligt tal, og for at komme fremad med nytænkningen og lade denne få chance for at vise sine velsignelser i praksis har fremskridtspartiet været inde på at sætte grænsen så lavt som ved 15.000 kr., jfr. Folketingsstidende 1976-77 (2. samling), tillæg A, spalte 5366.

En så lav grænse vil imidlertid føre til, at mange gamle sager kommer op på ny. Sager, der ellers højst kunne føre til skatteforhøjelser på 8.000, 10.000 eller 12.000 kr., undersøges, fejlanvendelse af arbejdskraft finder derved sted, og man presser måske til syvende og sidst forhøjelser svarende til 15.000 kr. i merskat igennem.

Derfor er fremskridtsgruppens fornyede overvejelser af spørgsmålet resulteret i den i forslaget indeholdte 40.000 kr.s grænse.

#### *Om »strafbare forhold«*

Det har været overvejet, om man ud over den objektivt afgrænsede undtagelse på de 40.000 kr. også skulle have en subjektivt afgrænset undtagelse, således at strafbare forhold skulle føre til, at man under alle omstændigheder kunne foretage forhøjelser.

Herved ville man hidføre en enorm social ubalance. Det ville blive en undtagelse, som ramte rengøringskonen, den, der privat udlejer sit sommerhus, og andre ikke-skatteakrobater. Derimod er det typiske for den, der med Nureddin-mentalitet snu lægger sine skatteforhold til rette – eventuelt med revisorbistand – at hans skatteunddragelser bevæger sig uden for det strafbares område.

Dertil kommer, at dansk skattestrafret er udformet så tilfældigt og vilkårligt, at myndighederne uden noget særligt overbevisende grundlag somme tider lader en sag falde inden for det strafbares område og til andre tider lader en ganske tilsvarende sag falde uden for.